

Vivint entre els cristians del Líban: la història de la Mariam

La Mariam va haver de fugir d'Alep fa tres anys per la guerra. Es va refugiar amb la seva família a Byblos. Quan pitjor ho passava va conèixer una escola d'hosteleria que l'ha ajudat a formar-se i on es sent estimada.

16/05/2016

Em dic Mariam, sóc d'Alep i des de fa tres anys formo part del milió i mig de refugiats siris al Líban. Al principi no volíem marxar de casa però la van cremar, el barri era bombardejat sovint i costava molt trobar alguna cosa per menjar. Un dia, estàvem tancats a casa durant un bombardeig amb els meus pares i germans i algú va trucar a la porta. Amb por vam anar a veure qui era i era el meu oncle, que venia disposat a dur-nos a un lloc més segur.

Marxar va ser dur, calia empènyer entre les runes la cadira de rodes de la meva germana minusvàlida, que no pot caminar. Vam passar dos anys anant d'un lloc a l'altre fins que vam creuar la frontera del Líban per anar a viure a una casa situada a un poble de muntanya que el meu germà gran, Mohamad, ens havia aconseguit.

Els primers mesos al Líban va ser difícils, tot és molt car i el treball

escàs. A Síria no ens haviem faltat mai els diners, però ara era un motiu d'angoixa. La meva mare, amb càncer, havia d'anar i tornar de Síria on rebia tractament pel càncer. A això es sumaven les notícies dolentes que rebíem dels nostres amics i parents. Contra tot això tenim el recurs de l'oració i també de la música. La meva família és molt alegre, principalment la meva mare, i quan veu que els ànims declinen treu una pandereta i comença a cantar.

Estudiar m'agrada, quan va començar la guerra a Síria feia el primer curs a l'universitat. Pensava que al Líban no podria continuar la formació, però la filla dels libanesos que ens lloguen la casa, la Rita, ens va parlar d'un institut d'hosteleria que es diu IMS (*Institute of Management and Services*) i que porta gent de l'Opus Dei a una zona rural de Byblos. Al principi no hi

volia anar perquè pensava que no acceptarien una síria, musulmana amb vel i volia ajudar a casa, on hi havia diversos malalts. Però la mare va insistir, vam anar a veure l'institut i vaig quedar encantada de l'ambient i la gent que em va rebre i em van explicar com demanar una beca per pagar-me els estudis. Vaig sortir molt contenta.

Sant Josepmaria i el vel

Ara faig segon d'Estudis Tècnics Superiors. A l'INS he après molt sobre hoteleria i gestió, però també he descobert altres coses. El primer dia que vaig entrar a la capella de l'escola hi vaig veure una imatge de la Mare de Déu, de sant Josep i de sant Josepmaria. Aquella nit vaig somniar que sant Josepmaria em somreia i em deia que ajudaria la meva família. Per cert, al meu somni jo estava preocupada perquè no portava vel, però sant Josepmaria no

hi donava importància. El seu somriure m'ha ajudat a estar contenta en les dificultats, i he enviat la seva imatge a gent de Síria. Així, quan l'Opus Dei arribi al meu país a fer altres instituts es trobarà que molta gent ja coneix a sant Josepmaria.

El meu germà gran treballa a una fusteria i sosté tota la família. No és una feina fàcil, i el seu cap sempre està enfadat, és un taller massa petit per la feina que fan i cobra molt poc. A més durant un temps estava desanimat per un company de feina, que no és creient i no tenia cap esperança. La mare li va dir que entre tenir feina o tenir a Déu és millor tenir a Déu, i que si havia de seguir amb aquesta mala influència preferia que deixés la feina. Però aviat aquell noi deixà de treballar a la fusteria, i les coses van anar millor.

A l'IMS he après que Déu m'estima malgrat tot. Moltes vegades m'he de tancar a l'habitació per plorar, perquè arriben notícies molt dures, però de mica en mica he après que el bé sempre és més fort. A l'IMS em tracten com una alumna més, però també han ajudat la meva família amb petits gestos com una gestió en una clínica per tenir exàmens mèdics més econòmics o roba per a portar a famílies de refugiats que conec. Al principi emmalaltia sovint i les de l'IMS em van venir a veure a casa quan em van haver d'operar d'una úlcera a l'estómac i aquest gest no l'oblidaré mai. A l'institut he trobat una família, em sento estimada. Quan vam arribar al Líban estàvem molt sols, sempre estàvem tancats a casa i només parlàvem amb altres refugiats siris. Ara algú es preocupa per mi i la meva família.

Portar esperança als refugiats

Sóc molt alegre, com la meva mare. M'agrada cantar, explicar acudits, recitar poesies i tinc un do pel teatre. Com que faig riure molt a les meves companyes de l'IMS, quan vaig haver d'escollir un projecte de petita empresa per l'assignatura de Gestió Empresarial vaig decidir fer un teatre mòbil per fer-ho passar bé als nens. Aquesta idea ha pres cos, a l'IMS m'han animat molt, i és un projecte que em dóna esperança i concreta els meus desigs de fer el bé; espero poder portar aquest teatre mòbil als camps de refugiats per alegrar la vida dels nens que hi ha.

Al Nadal vaig participar en un concert de nades que les alumnes preparem per les famílies. Quan estava a Alep veia els cristians molt contents quan s'acostava el Nadal. Aquest any he pogut viure aquesta joia des de dins. També vaig col·laborar a la campanya de Nadal visitant famílies pobres libaneses i

ancians que viuen a asils, i també preparant bosses de roba per portar a Damasc a través d'una noia síria que hi viatja regularment. Em va encantar poder cooperar en això i sentir-me a prop de la gent que ho passa malament. Li demano a Déu que s'acabi aviat la guerra a Síria, i que fins aquell moment em doni força per mantenir l'esperança i ajudar a la gent que pateix que tinc al voltant o que estan a Síria, com m'han ajudat a mi.

L'IMS (Institute of Management and Services) és un Institut Tècnic Superior que ofereix la titulació de Gestió de Serveis, Hoteleria i Turisme rural. Les seves alumnes són de diverses religions i provenen de diversos pobles. Durant els dos anys que dura el programa desenvolupen un projecte per dur a terme als seus pobles, que sigui rentable i

contribueixi al desenvolupament del territori. Això facilita que la gent no hagi d'emigrar a les ciutats, que es mantingui la tradició i es visualitzi la riquesa dels pobles. Més informació: <https://www.facebook.com/ims.maad>

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/vivint-entre-els-cristians-del-liban-la-historia-de-la-marian/> (11/03/2026)